

tâm hiện tại không thể được là xã tâm hiện tại, biết tâm vị lai không thể được là xã tâm vị lai, nên nói ba đời đều xã hết.

Từ Đức Như Lai phó giao cho Ngài Ca Diếp đến nay đều lấy tâm in vào tâm, mỗi tâm đều không sai khác. In vào không là in không thành văn, in vào vật tức là in không thành pháp, nên lấy tâm in tâm mỗi tâm đều y như nhau, chỗ năng in và sở in đều không khế hội, nên người được ít, nhưng tâm vốn vô tâm, được vốn không được. Phật có ba thân: Pháp thân nói về pháp tự tánh rỗng thông, Báo thân nói về pháp tất cả thanh tịnh, Hóa thân nói về pháp lực độ vạn hạnh. Pháp thân nói pháp không thể tìm trong ngôn ngữ, âm thanh, hình tướng, không chỗ nói đến và không chỗ chứng, tự tánh ấy rỗng thông không ngại, nên nói: Không pháp để nói gọi là thuyết pháp. Báo thân, Hóa thân đều tùy theo cơ mà ứng hiện, chỗ nói pháp đều theo chỗ hợp căn cơ mà nhiếp hóa, nên không phải là pháp chơn thật, nên nói báo thân và hóa thân không phải là Phật thiết, cũng không phải là người nói pháp.

Một Tinh-Minh chia ra làm sáu hòa hợp. Một tinh minh là Nhất Tâm, sáu hòa hợp là sáu căn, sáu căn này đều hợp với sáu trần. Mắt hợp với sắc, tai hợp với tiếng, mũi hợp với hương, lưỡi hợp với vị, thân hợp với xúc, ý hợp với pháp rồi sanh ra sáu thức là 18 giới đều do hòa hợp mà sanh nên không phải có. Gồm sáu hòa hợp vào một tinh minh, một tinh minh là Tâm. Người học đạo đều biết việc này nên khỏi giảng giải một tinh minh sáu hòa hợp, nếu có giải là bị pháp trói buộc không hợp với bản tâm.

Đức Như Lai ra đời muốn nói pháp chơn thật nhất thừa, nhưng chúng sanh không tin lại sanh lòng bài bác nên chìm đắm trong bể khổ. Nếu chúng sanh bị rơi vào xan tham mà không nói diệu đạo, thực hành pháp xã để cởi mở sự trói buộc thì đến bao giờ chúng sanh mới hết khổ, ~~nhân mới~~ lập phương tiện nói pháp tam thừa. Thừa có nhỏ lớn nên chỗ được có cạn có sâu, đều không phải là pháp

căn bản. Nên Cổ Đức nói: Chỉ có một nhất thừa, có hai chẳng phải chơn. Nhưng cuối cùng nhiều người chưa hiểu rõ được pháp nhất tâm, nên Phật mời Ngài Ma Ha Ca Diếp đồng pháp tòa riêng phó pháp nhất tâm, là ngôn từ nói pháp. Đây là một chi nhánh pháp đi riêng, nếu người có thể khế hợp, liền thẳng đến Phật Quả.

Để nhận định rõ pháp nhất tâm này ta hãy xem qua đoạn đối đáp của Hoàng Bá Đoạn Tế Thiền Sư và Thừa Tướng Bùi Hưu.

Hỏi: Thế nào là đạo, làm thế nào để tu hành?

Đáp: Đạo là vật gì mà ông muốn tu hành.

Hỏi: Các Bậc Tôn Sư đều tiếp nối truyền tham thiền học đạo thế nào?

Đáp: Chỉ tiếp dẫn những hàng độn căn mà nói, không thể căn cứ vào đó được.

Hỏi: Nói là tiếp độn căn, còn tiếp thượng căn nói pháp gì?

Đáp: Là Bậc Thượng căn đâu còn gì để tìm ở người khác, tự mình còn có chỗ không thể được, hà huống có pháp riêng để tiếp sao? Không thấy trong giáo pháp nói: Các pháp đều không có tướng trạng.

Hỏi: Nếu như thế thì không cần cầu pháp?

Đáp: Nếu tâm lúc đã tỉnh ngộ tại sao lại đoạn tuyệt sự tìm cầu.

Hỏi: Như thế không cần đoạn tuyệt nó phải không?

Đáp: Ai bảo nó là không, Nó là ai mà ông đi tìm nó!

Hỏi: Đã không chỗ tìm cơ sao lại nói không đoạn tuyệt nó?

Đáp: Nếu không tìm là được ai bảo ông đoạn tuyệt nó, Ông hãy nhìn hư không trước mắt làm sao đoạn tuyệt với hư không?

Hỏi: Pháp ấy có đồng với hư không chăng?

Đáp: Hư không từ sáng đến tối đều có mặt, ở chung nhưng khác với ta, tạm nói như vậy để từ đó ông thấy được.

Hỏi: Như thế nó vượt ngoài sự hiểu biết của con người?

Đáp: Ta không hề chướng ngại, vì hiểu biết thuộc về tình, tình đã sanh ra thì trí tuệ bị ngăn cách.

Hỏi: Như thế muốn tiến tới đó đừng sanh tình phải không?